

လှိုင်စာပေ

အောက်

အတ္တနိဂုံး

လုံ : ချ င် : ဝ ဣ သ ဖ်

Mohamed

အပိုင်း(၁)

ထူးအံ့ရှိန်

အခန်း(၁)

"ဂျိုင်း"

မိုးကြိုးပစ်ချ လိုက်သည် ထင့်။

ဘုရား ... မိမိကို ပစ်ချလိုက်တာ။

ထူးအံ့ရှိန် ဘာကိုမှ ဝေဖန်ပိုင်းခြားမှု မပြုနိုင်သော တဒင်္ဂလေး၌ လူ
တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားပြီး မျက်လုံးသည် ပြာဝေကာ မှုန်ရီသီ
ဝေ သွားလေတော့သည် ။

သတိ ...။

အစစအရာရာ စားသတိ၊ လာသတိ၊ သွားသတိ နေထိုင်တတ်ခဲ့သော
အကျင့်ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို လွင့်မျောစပြုနေသော လေဟာနယ်မှ ဆွဲယူလို
က်သည် ။

အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်။

ခေါင်းမှ နာကျင်မှုကို စတင် သတိပြုမိလိုက်သည် ။ နောက် ခန္ဓာကို

ယ်သည် အကျဉ်းအကျပ် တစ်ခုထဲ ရောက်နေသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး
လေးလံပြီး လှုပ်ရှား၍ မရ။

ငါဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ။

အခြေအနေကို ဆန်းစစ်ကြည့်သည် ။ ကားမောင်းနေခြင်းကို အမှတ်ရလိုက်သည် ။ နောက် ...

ဖေဖေဆီကို သွားနေတာ။

ပြည်မြို့အနီး တောရကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ တရားအားထုတ်နေသော ဖခင်ကြီး မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည် ဟု သတင်းရ၍ သူ ချက်ချင်း ညတွင်းချင်း ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

မိုးကလည်း သည်းသည်းမည်းမည်း။

ရန်ကုန် - ပြည် အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ ကုန်တင်ကားများ တွေ့ရသည် မှ အပ လမ်းက ရှင်းနေသည် ။

အချိန်အခါသမယ ကိုကပဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံ အချိန်ဖြစ်လေသည် ။

အချိန်နှင့်အခြေအနေက သူ့အား ဆိုးရွားသော အခြေအနေတစ်ခုကို ပို့ဆောင် လိုက်လေပြီ။

ကားမောင်းရင်း ရုတ်တရက် ငိုက်မျဉ်းသွားသော သူ့အား သူ့လက်က စတီယာရင်ကို လမ်းဘေးသို့ ဆွဲချခေါ်ဆောင်သွားသည် ဟု သူ သုံးသပ်လိုက်သည် ။

သို့ဆိုလျှင် ...

သူသည် လဲပြိုနေသော ကားအတွင်း၌ ညပ်နေသည် ဟု သဘောပေါ်

က် လိုက်သည် ။

ကားမှောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည် ။

စောစောက မိုးကြိုးပစ်သည် ဟု ထင်လိုက်သော သံသယသည်
လွဲမှားသွားပြီ။ ကားနှင့်သစ်ပင် သို့မဟုတ် ဓာတ်တိုင်ကို ဝင်တိုက်မိကာ
ကားသည် လည်း တိမ်းစောင်း ကျသွားသည် သာ ဖြစ်ရမည်။

မြတ်စွာဘုရား

သူ ဘုရားတလိုက်မိပြန်သည် ။

ထုံကျင် နာသော လက်များကတော့ လှုပ်ရှား၍ ရသော်လည်း လေး
လံနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သူ သယ်ဆောင်၍ မရ။

စိတ်ကတော့ ကားတံခါးမှ ထွက်ဖို့ သူ ကြိုးစားနေသည် ။ ခန္ဓာကိုယ်
က ပါမလာ။ ထုံကျင်နေသော ဝေဒနာကြောင့် သူဇောချွေးများ ပင် ပြန်
နေသည် ။

မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲ။

မိုးသည်းထန်မှု၊ ည၏ မှောင်မိုက်မှုက သူ၏ ဒုက္ခကို ပို၍ ကံဆိုးမိုး
မှောင် ကျစေသည် ။ တစ်ဆက်တည်း ခေါင်းထဲ ရောက်လာသည် က ဖ
ခင်ကြီး။

အမေနေရာကော၊ အဖေနေရာကော၊ သူငယ်ချင်းနေရာကိုပါ တစ်ဦး
တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံယူထားသည့် ဖခင်ကြီးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှု
က သူငယ်ထိပ်ကို မိုးကြိုးထိမှန် သွားသည့်အလား ခံစားလိုက်ရသည် ။

ထိုခံစားမှု သောကကြောင့် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် ညတွင်းချင်း
ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းနေခြင်း အချိန်ကာလက ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဖြစ်နေခြင်းဟူသော အချိန်နှင့် အခြေအနေကိုပင် ဥပေက္ခာပြုကာ သူ့တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

လမ်းရောက်မှ ခရီးမတွင် ကျယ်သော အခြေအနေနှင့် လမ်း၌ ကားပြတ်မှု လူပြတ်မှု အခြေအနေတို့ ကြောင့် အဖော် ခေါ်မလာခဲ့ခြင်းကို နောင်တရမိသည်။ ။

သို့သော် ထိုနောင်တတရားတို့ သည် တကယ်ပင် နောင်မှ တမိသည့် နောင်တတရား အဖြစ်သို့ ဒိဋ္ဌပင် ရင်ဆိုင်ရလေပြီ။ ။

တိမ်းစောင်း မှောက်နေသော ကားအတွင်းမှ သူ ရုန်းထွက်ခြင်းငှာ မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့။ ။

ခန္ဓာကိုယ် ဝန်ကြီးသည် စိတ်စေတသိက်၏ ဆွဲဆောင်မှု နောက်သို့ လိုက်မလာတော့။ ။

ဘုရား ဘုရား

ဘုရားကို တရင်း ကယ်တင်ရှင်ကို အငမ်းမရ ဇောကပ်ကာ တမ်းတမိလေပြီ။ ။

ထိုစဉ် ကားစက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ ခပ်သဲ့သဲ့ပင်။ ။

ရီဝေမှုန်ဝါးနေသော စက္ခုအာရုံကို အစွမ်းကုန်ပါဝါ လွှတ်လျက် ကယ်တင်ရှင်၏ လာရာလမ်းကို လှမ်းမျှော် နေမိလေသည်။ ။

ဟောတွေ့ရပြီ ခပ်ဝါးဝါးပင်။ ကားတစ်စီး။ ဆူပါစလွန်းကားတစ်စီး၏ ပုံရိပ်။ ပြည်မြို့ဘက်မှ ဦးတည်လာသည်။ ။

ဟေး ဟေး

လက်ကို အားယူကာ မြှောက်ပြီး ကယ်တင်ရှင်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။ ယခုအချိန်၌ အကောင်းအဆိုး လူကောင်းလူဆိုး သူ ခွဲခြား မနေနိုင်တော့။

ဖခင်အတွက်

သူ့ဘဝ၌ တစ်ဦးတည်းသော တွယ်တာ အားကိုး လေးစား ချစ်ခင် တန်ဖိုးထားခဲ့ရသည့် ဖခင်ကြီး၏ အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ အတွက်သာ အာရုံစိုက်နေသည်။ ။

ကယ်တင်ရှင်ကား လှုပ်ရှားမှု ရပ်ဆိုင်း သွားသည်။ ။ သို့သော် ကားမီး ထိုးထားသဖြင့် သူ့ကားပေါ်သို့ အလင်းရောင် ကျနေသည်။ ။

မှုန်ရီမှုမှ ကျိန်းသွားသော မျက်ဝန်းကို ခေါင်းစွပ်မိုးကာ ဝတ်ထားသော လူရိပ်တစ်ခု သူ့ထံ လျှောက်လာသည်။ ။ မီးအလင်းရောင်ကို ကျောခိုင်းထားသော ထိုကယ်တင်ရှင်ကို သူ ကောင်းစွာ မမြင်ရချေ။

လက်ထဲ စွဲမြဲစွာ ဆုပ်ထားသော ငွေအိတ်က ငါးသိန်း ပါသည်။ ။ ဖခင်အသက်ကို ငွေနှင့်ဆက်ကာ ကယ်ယူရန် လောလောဆယ် ဆွဲယူထည့်ခဲ့သော ငွေပင်။

"ဟာ သွေးတွေလည်း ထွက်လို့ ပါလား"

"ဒီ ဒီငွေယူသွား ... ရွှေတောင်တောရက ... ဦးထွန်းရှိန်ကို... ဆေး... ဆေးရုံ အမြန် ... ဆုံးတင် ... တင်ပေးပါ ... မြန် မြန်"

သူ့အတွက်ထက် အရေးတကြီး သတိရနေသော ဖခင်အတွက် သူ အားယူကာ တောင်းပန်လိုက်သည်။ ။

"မဟုတ်သေးဘူး ခင်ဗျား သွေးထွက် လွန်နေပြီ"

"သွား ပေးပါ အမြန်ဆုံး ..."

သူ့အသံတွေကိုမှ ကယ်တင်ရှင် ကြားရဲ့ လား မသိနိုင်။

သူ့မျက်လုံး အကြည်ဓာတ် ဆုတ်ယုတ်သွားပြီး ငွေအိတ်ကို လှမ်းပေးသော လက်များ ပင် မမြှောက်နိုင်တော့ဘဲ မူးဝေမှုက မိုးကာဝတ် ကယ်တင်ရှင်၏ အရိပ်ကြီး ချာလည် ပတ်လည် ပတ်ကာ အမှောင်ထု၏ ဆွဲခေါ်ခြင်းထဲသို့ သူ နစ်မြုပ်ဝင်ရောက် သွားလေတော့သည် ။

အခန်း(၂)

လွင့်ပါးနေသော သူသည် လေဟာနယ် တစ်ခုမှ လွတ်မြောက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ခု အိစက် ညက်ညောသော အရာတစ်ခုနှင့် သူ၏ နောက်ကျော တစ်ခုလုံး ထိတွေ့နေမှုကို စတင် ခံစားလိုက် ရလေသည်။ ။

ထို့နောက်

"ကိုထူး သတိရပြီလား"

ဒီအသံရှင်ကို သူ ကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။ ။ ကိုသီဟမောင်။ သူ၏ ညာလက်ရုံး တစ်ဦးပမာ အားထားရသော သူ၏ မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာ ဦးသီဟမောင် ဖြစ်သည်။ ။

မျက်လုံးကို အားယူ ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

စူးဝါးသော အလင်းရောင်ကြောင့် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ။

နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်သည်။ ။

ခေါင်းစွပ်မိုးကာနှင့် အလင်းကို ကျောခိုင်းထားမှုကြောင့် ရုပ်ရည်ကို မတွေ့ရဘဲ ဝိုးဝိုးဝါးဝါး ခပ်မည်းမည်း အရိပ်နှင့် လူကို သတိရလိုက်မိသည်။ ။

တစ်ဆက်တည်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သတိရလိုက်ပြီး ပထမဦးဆုံး မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည် မှာ

"ဖေ ဖေဖေ၊ ကိုယ့်ဖခင်ကော"

"ရှိပါတယ်။ ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးကို ပို့လိုက်ပြီ။ အဲဒီမှာ ဆေးကုသမှု ခံယူနေပါတယ်။ ကိုထူးကိုလည်း စိတ်ချရတဲ့ အနေအထား ရောက်ရင် ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးကို ပြန်ခေါ်သွားဖို့ ကိုယ် စောင့်နေတာ ဒါ ပြည်မြို့ ဆေးရုံပဲ"

"ရေ ရေ သောက်ချင်တယ်"

ကိုသီဟမောင် စကားကြောင့် သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည် ။
ထိုအခါမှ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်၏ ဝေဒနာများကို သတိပြုမိ လိုက်သည် ။

လောလောဆယ် လည်ချောင်းထဲ ပူလောင် အက်ကွဲ ခြောက်သွေ့ ငတ်မွတ်နေမှု အတွက် ဦးစွာ တောင်းဆို လိုက်သည် ။

"ရေ တဲ့ ဆရာမ"

"သောက်လို့ မရသေးဘူး"

နှုတ်ခမ်းဖျားပေါ်သို့ သုတ်လိမ်းပေးသော ဂွမ်းစမှ ရေစက် ကြွင်းကျ နံမူကိုသာ လျှာဖြင့် သိမ်းယူပြီး ရေငတ်မွတ်သိပ်မှု အာရုံကို ဖြေဖျောက် ယူလိုက်သည် ။

နောက် မျက်ခွံက လေးလံ လာပြီး ပြန်လည် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည် ။

အိပ်မက်ထဲတွင် သူ၏ ငွေအိတ်ကိုယူကာ ထွက်ပြေးသွားသော မိုး ကာနက်နှင့် လူနောက် သူ ပြေးလိုက် နေလေသည် ။

မမိ။ ဘယ်လိုမှ ဖမ်းမမိချေ။

အခန်း(၃)

ရောက်လာသော ဧည့်သည် များကို အလာပသလာပ ပြောဆိုခြင်းကို ပင် သူ မနည်း သည်းခံ နေရသည်။ ။

သူ မေးချင်နေသော စကားများ ရှိနေသည်။ ။ ဧည့်သည် ရှင်းသွားသည် နှင့် ...

ကိုသီဟမောင်က ဘာကြောင့် သူ့အခန်းထဲ၌ ရှိမနေဘဲ အပြင်၌ ရှိနေရတာလဲ ဟူသော အတွေးကို အကောင်အထည် ဖော်ရန်

"ကေသီ"

"ရှင် ဆရာ"

"ကိုသီဟမောင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်"

သူ၏ အတွင်းရေးမှူးမလေးကို သူ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ကေသီက သွက်လက် ချက်ချာစွာပင် ထွက်သွားသည်။ ။

ကေသီ ထွက်သွားသည်။ ။

ကိုသီဟမောင် ဝင်လာသည်။ ။

ကေသီ ပြန်ဝင်မလာ။

ဧည့်ကြိုရန် နေကြသည် ထင်ပါသည်။ ။

"ကိုသီဟ"

"ဆို ကိုထူး"

"ကိုယ် မေးချင်တာတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်"

"ကိုယ်လည်း ပြောပြချင်တာတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုထူး မေးတာတွေကို ဖြေတာနဲ့ လုံလောက်မယ် ထင်ပါတယ်"

သူ သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။ ။

"ဒီနေ့ ဘာနေလဲ ဘယ်နှရက် ရှိပြီလဲ"

"ဒီနေ့ နှစ်ဆယ်ပါ။ ဩဂုတ် ၂၀ ဆိုတော့ ကိုထူး အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဖရက်မြောက် ဆိုပါတော့"

"ဪ ပြည်ဆေးရုံမှာ ငှက်တောင် ကြာခဲ့တာပဲ။ ကိုယ် မေ့မြောနေတာ ငှက်နီးပါးပေါ့"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ကိုယ့်ကို ဘယ်သူ လာပို့ပေးတာလဲ"

"လူတစ်ယောက် လာပို့သွားတယ်တဲ့"

"အမည် လိပ်စာတွေကော"

"အဲဒါတွေ မမေးလိုက်မိဘူးတဲ့ ။ သွေးထွက်လွန်မှာ စိုးပြီး မောင်ရင့်ကို အရေးပေါ် ကုသနေတဲ့ အချိန်မှာ သူ ပျောက်သွားတယ်တဲ့"

"အင်း"

သူ ဘယ်လက်သူကြွယ်၌ ဝတ်ထားသော မြကို စိန်ရံထားသည့် လ

ကံစွပ်ကို သူ ပြန်လည် စမ်းသပ်လိုက်မိသည်။ ။

"ကိုယ့်ငွေအိတ်ကော"

"ငွေ ၅ သိန်းပါတဲ့ အိတ်လား"

"အင်း"

"တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မလျော့ဘဲ ဘုန်းဘုန်းဆီက ပြန်ရခဲ့တယ်"

"ဟင်"

"ဒီလိုဆို ဖေဖေအတွက် ဘာငွေနဲ့ သုံးသလဲ။ ဖေဖေကော ဘယ်ဆေး ရုံမှာ လဲ ခုသုံးနေတဲ့ ငွေတွေကော"

"မောင်ရင့် ဘဏ္ဍာစိုးကြီး လက်ထဲ ကိုယ် ပြန်အပ် ပေးလိုက်တယ်။ ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စတော့ မောင်ရင် သူနဲ့ သာ ကြည့်ရှင်းပေတော့။ လောလောဆယ် ကိုယ် မောင်ရင့်ကို ပြောပြချင်တာက မောင်ရင့်ကို ဆေးရုံ လာပို့ပေးသွားတဲ့ လူကြောင့် မောင်ရင့်အသက်ကို အချိန်မီ ကယ် တင် ကုသနိုင်ခဲ့တယ်။ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကိုယ်တို့ မသိလိုက်ဘူး မမြင်လိုက်ရဘူး။ နောက် သူ့ကျေးဇူးက မောင်ရင့်မှာ ထပ်ရှိနေသေးတယ်"

သူလုံးဝ ထင်မှတ် မထားသော စကားကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ သူ ထင်ထားသည် က သူ အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ရာ နေရာသို့ ရောက်လာသော ကယ်တင်ရှင်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူသူမရှိ။ သူနှင့်ကိုယ် နှစ်ယောက်တည်း။ ။

ထိုအခါမျိုး၌ သူ့ထံမှ သိန်း ငါးဆယ်ကျော် တန်သော စိန်ရံမြလက်စွပ် တစ်ကွင်းနှင့် ငွေသား ၅သိန်းကို အသင့်ယူ ထွက်ပြေးသွားလျှင် ဘယ်သူမှ မမြင် မသိ။

သက်သေ မရှိ။ အေးဆေးစွာ ဖြောင်သွားနိုင်သည် ဟူသော အတွေးက သူ သတိရပြီး နောက်ပိုင်း ပေါ်လာခဲ့လေသည် ။

အေးဆေးသော အနေအထားမှ သူ ကိုသီဟမောင်ကို မေးရန် ရည်ရွယ်ကာ မေးခွန်းများ စတင် ထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

သူ မယုံကြည် နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩ သွားရသည် ။

"နောက် ကျေးဇူးကကော ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေ ဖြောင်မသွားတာ ကိုလား"

"ဒါ ဘာအရေးလဲ စိန်ရွှေငွေ ဆိုတာ လူ မသေတာထက် အရေးကြီးလို့ လား။ မောင်ရင် မင်းကို ဆေးရုံ ပို့ပေးပါတယ် ဆိုမှ ကွာ"

ကိုသီဟမောင်က စိတ်မရှည်သကဲ့သို့ ဖြေလိုက်သည် ။

ထိုအခါ သူ့စကား မှားသွားသည် ကို သဘောပေါက် လိုက်သည် ။

လောကကြီး၌ ငွေသာ အဓိကဟု ခံယူထားသော သူ့အတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသည် က သေချာသည် ။

"မောင်ရင့်စိတ်ကို မောင်ရင် နိုင်တယ် မဟုတ်လား"

"နိုင်ပါတယ်"

သူ စိတ်ဓာတ် အလွန် ကြံ့ခိုင်ခဲ့သည် မှာ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာလျှင် ပြီးစတမ်း လူစားမျိုး အဖြစ် ငွေနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ကာ ကြီးပွား ချမ်းသာရေးကိုသာ အဓိကထားသူ ဖြစ်သည် ။

ငွေရှိမှ အရာရာကို လွှမ်းမိုး ချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း ရှိသူဟု မှတ်ယူထားသူ ဖြစ်သည် ။

ထို့အတွက်တော့ သူ နောင်တရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သူ၏ ခံယူချက် မှန်သည် ဟု သူ ထင်ထားသည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်နှင့် ခံယူချက်သည် သူ့ဖခင် ပေးထားသော အလေ့အကျင့်နှင့် အမွေအနှစ် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုအမွေကို ပေးခဲ့သူ ဖခင်သည် မကြာခင် ကာလ၌ ထိုစိတ်ဓာတ်နှင့် ခံယူချက်ကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်ပြီး သူ့အားလည်း ပြုပြင်ရန် ဆိုဆုံးမခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ပြောမရသော သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ ပြည်မြို့ တောရကျောင်း တစ်ခု၌ ယောဂီဝတ်ကာ တရား သွားအားထုတ် နေခဲ့လေသည်။

နှစ်နှစ်ကျော် ကြာသည် အထိ သူ ဘယ်လိုပဲ ခေါ်ခေါ် ပြန်လိုက်မလာ။ တစ်နေ့ကမှ ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ္ပိယတစ်ဦးက သူ့အား အရေးတကြီး ဖုန်းဆက်ခေါ်သည်။

"မောင်ရင်ကို အကြောင်းမကြားဖို့ ပြောပေမဲ့ ကျုပ်တို့ က မနေနိုင်ဘူး။ သူ့ကို အသိမပေးဘဲ ဖုန်း လာဆက်တာ။ သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ဆိုးရွားနေတယ်။ မောင်ရင် အမြန်ဆုံး လိုက် လာပြီး ဆေးရုံတင်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ"

ဟူသော အကြောင်း ကြားချက်ကြောင့် သူ ညတွင်းချင်း ထွက်လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကိုထူး"

"ဪ ... ကိုသီဟ၊ ပြောပါ ကျွန်တော် နားစွင့်နေတာပါ"

"တကယ်ဆို ကိုယ် ဒီသတင်းကို မပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မပြောမဖြစ် ပြောရမယ့် ကိစ္စလည်း ဖြစ်နေတော့ ပြောရမှာ ပဲ"

သူ ရင်ထဲ၌ စိုးထိတ်မှု ဖြစ်လာသည်။ ။

သူ၏ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့် အိမ်၏ အိမ်တော်ထိန်းကို မတွေ့ရခြင်းကလည်း သူ့အတွက် အထူးအဆန်း တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။ ။ ဖခင် အခြေအနေ ဆိုးရွား၍ အနားမှ မပြတ်တမ်း စောင့်ရှောက် နေကြသလား။

"ကိုထူး၊ အန်ကယ် ... မောင်ရင့်ဖခင် ဆုံးသွားရှာပြီ"

"ဘာ"

သူ့ခေါင်းသည် အိုးထိန်း စက်ဝန်းအလား ချာချာလည် သွားလေတော့သည်။ ။

ကိုသီဟမောင်က မွေ့ရာခင်းစကို တင်းတင်း ဆုပ်ထားကာ အံ့ကြိတ်ရင်း သောကဝေဒနာကို ထိန်းချုပ်နေသော သူ့အား အားပေးရန် သူ့လက်သီးဆုပ် အပေါ် အုပ်မိုးကိုင်ရင်း

"မင်းနဲ့ ကိုယ်ဟာ ညီအစ်ကိုလိုနေခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ မှတ်လား။ မောင်ရင့်နီးပါး ကိုယ်လည်း ခံစားရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ မင်းကို ခွင့်တောင်းပြီး မနက်ဖြန် ရက်လည်အတွက် ကိုယ် ပြည်က ဒီည သွားရလိမ့်မယ်"

"ရက်လည် မနက်ဖြန် ... ဒါဖြင့်"

တင်းထားသည့်ကြားက မျက်ရည်များက တွန်းကန် ထွက်လာသေးသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်။ မောင်ရင် အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တဲ့ ည သန်းခေါင်ကျော် အန်ကယ် ဆုံးတာက နံနက် သုံးနာရီလောက်မှာပဲ"

"ဘယ်နေ့ သင်္ဂြိုဟ်သလဲ"

"ယောက်ျားဆိုတာ မျက်ရည် မကျရဘူးကွ"

ဟူသော ဖခင်၏ ဆိုဆုံးမစကားကို သတိရကာ မျက်ရည် ဆက်မကျ စေရန် အားတင်းလိုက်ပြီး မေးခွန်းထုတ် လိုက်လေသည်။ ။

"အန်ကယ့်ဆန္ဒအတိုင်း ကပ္ပိယ ဦးစံကြီးနဲ့ အတူ မောင်ရင့်အသက် ကို ကယ်သွားတဲ့ သူငယ်လေးနဲ့ ကျောင်းရှိ သံဃာ၊ ကပ္ပိယတွေနဲ့ အဲဒီ နေ့ မနက်မှာ ပဲ မြေမြှုပ်သဂြိုဟ် လိုက်တယ်တဲ့ "

"ဘာ ဒီကို ပြန်သယ်လာဖို့ မလုပ်ကြဘူးလား။ မင်း ... မင်း ဘယ်အ ချိန်မှ သိတာလဲ"

"ပြည်ကို ရောက်တော့မှ သိတာ။ မင်းကို ကြည့်ပြီးတာနဲ့ အန်ကယ် ဆီ လိုက်သွားတော့ အားလုံးကိစ္စ ပြီးနေပြီလေ။ ဆရာတော်ကတော့ တ ရားသဘောနဲ့ နားချလိုက်ပါတယ်။ သေသူရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဆောင်ရွက် ပေးလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့ လေ။ မင်းခြံထောက် ကောင်းသွားတဲ့ အခါမှ သွားပေါ့ကွာ။ ဦးစိုးက အဲဒီမှာ ပဲလေ။ ဒေါ်မယ်ကော"

"ဪ ဒါကြောင့် မတွေ့ရတာကိုး။ ကိုယ် ထင်နေတာက ဖေဖေအ နားမှာ ရှိနေကြတယ်လို့ "

"ရက်လည် ဆွမ်းကျွေးနဲ့ အန်ကယ် ဆောက်ခဲ့တဲ့ သိမ်၊ ကျောင်း၊ ဓ မ္မာရုံလေးနဲ့ ဇရပ်ကို အပြီးသတ်ပေးဖို့ ဦးစိုးက တာဝန်ယူလိုက်တယ်။ ဇ ရပ်ကတော့ ပြီးနေလို့ ရက်လည်နေ့မှာ ပဲ ရေစက်ချလိုက်ဖို့ ဆရာတော် က မိန့်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် ကိုယ်ပြည်ကို လိုက်သွားမယ်။ ဒီက အိမ်မှာ ကတော့ ကေသီ ကြည့်စီစဉ် ပေးလိမ့်မယ်"

သူ ရင်ထဲ ဆို့နှင့်နေသည် ။ ပြောစရာစကား လုံးဝမရှိတော့ သကဲ့သို့ ပင် နှုတ်ဆိတ် နေလိုက်သည် ။ အမှန် တကယ်တော့ ရင်ထဲ သောက

လုံးက ဆို့နှင့်နေလေပြီ။

"သတင်းစာထဲ နာရေးကြော်ငြာ မထည့်တာကလည်း အန်ကယ်ရဲ့ ဆန္ဒပါပဲ။ မင်းအတွက် စာတစ်စောင် ရေးထားခဲ့ပါတယ်။ မင်း ခေါင်း အုံးအောက်မှာ ထားခဲ့တယ်။ စာကိုဖတ်ပြီး သူ့ဆန္ဒတွေအတိုင်း အတတ် နိုင်ဆုံး အကောင်အထည် ဖော်ပေးသွားခဲ့သူကတော့ မင်းရဲ့ အသက်သ ခင် လူငယ်လေးပဲ"

"လူငယ်လေး"

"ဟုတ်တယ်။ ရှိလှမှ နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိမယ်"

"သူနဲ့ ဆုံလိုက်သေးသလား"

"မဆုံဖြစ်လိုက်ပါဘူး။ ကပ္ပိယဦးစံကြီး ပြောပြလို့ သိရတာပါ။ မင်း အဖေက အဲဒီလူငယ်လေး လက်ပေါ်မှာ ဆုံးသွားခဲ့တာတဲ့ "

သူ မေးကြောကြီးများ ထောင်ထသည် အထိ အံကိုတင်းတင်း ကြိတ် လိုက်မိသည် ။

သနားစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဖခင်။

ငွေတွေ၊ စည်းစိမ်တွေကို တစ်သက် စားမကုန်အောင် သိမ်းကျုံးရှာခဲ့ပြီးကာမှ ရွှေငွေစည်းစိမ်တွေကို ကျောခိုင်းကာ ဆင်းဆင်း ရဲရဲ သွားနေသည် ကို သူ နားမလည်နိုင်။

ငွေတွေ တောင်းသမျှ သူက မငြူမစူ ပို့ပေးခဲ့သော်လည်း ဖခင်ကြီး က မသုံးစွဲဘဲ သိမ်ဆောက်ကာ ရေစက်ချ လှူဒါန်းလိုက်သည် ။

နောက် ရေတွင်း ရေကန် တူးဖော် လှူဒါန်းသည် ။

နောက် ကျောင်းဇရပ်၊ ဓမ္မာရုံကို ဆောက်လုပ်ဆဲ၌

ကွယ်လွန်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဒါတွေကို သူ နားလည်၍ မရခဲ့။ ဖခင်သည် ပိတ်ဖြူ စင်ကြယ်ဝတ်
ကာ နံနက်စာ ထမင်းတစ်နပ်သာ စားခြင်းဖြင့် တင်းတိမ် ရောင့်ရဲကာ
တရားအားထုတ် သွားခြင်းကို သူ နားလည် ခံစားကြည့်၍ မရ။

"ကိုင်း ကိုထူး၊ ကိုယ်သွားမယ်။ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ"

"ဖေဖေမြေပုံကို ဂူလုပ်ပေးပါကွာ"

"အဲဒါတော့ ဦးဦးစိုး လုပ်ထားပေးပြီးပါပြီကွာ၊ အခြားကော"

"ဖေဖေဆန္ဒမှန်သမျှ ငွေကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေ လုပ်ပေးလို
က်ပါကွာ"

"စိတ်ချပါ ကိုင်း ... သွားပြီ"

ကိုသီဟမောင် ထွက်သွားသည်။ ။

သူ့ရင်ထဲ၌ သောကဝေဒနာ ပူလောင်မှု ငြိမ်းသတ်၍ မရနိုင်အောင်
ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

ဖခင်၏ စာကို ခေါင်းအုံးအောက်သို့ လက်လှို့ကာ နှိုက်ယူလိုက်သ
ည်။ ။

သူ၏ ညာဘက်ခြေထောက် ကျိုးသွားသဖြင့် မလှုပ်မယှက်နိုင်အောင်
ကျောက်ပတ်တီးစည်းကာ ကိရိယာတို့ ဖြင့် ဆိုင်းထားရသည်။ ။ မလှုပ်
မယှက် အနေအထားက ကသိကအောက် နိုင်လှလေသည်။ ။

အလုပ် လုပ်ချင်လှပြီ။

ယခုအချိန်၌ ပြိုင်ဘက်တွေ ဖြတ်ကျော် သွားမှာ ကို သူ စိုးရိမ်ရသေး
သည်။ ။

လေလံကိစ္စတွေကို အဆက်မပြတ် နားစွင့်ထားဖို့ ကေသီကို သတိပေးရဦးမည်။ အတွေးကို ဖျောက်ဖျက်ကာ ဖခင်စာကိုသာ ဖတ်လိုက်သည်။ ။

သားကြီး

ဒီစာကို ဖတ်ရချိန်မှာ ဦးထွန်းရှိန် ဆိုတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ပုပ်ပွနေလောက်တဲ့ အချိန် ဖြစ်နေလောက်ပြီ။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပိုးမွှားတွေရဲ့ အာဟာရအလို့ငှာ သေသွားတာနဲ့ မြေဆင်းသပိတ်သွတ်၊ နေ့မကူး ညမကူး ဒီနားက သင်္ချိုင်းမှာ ပဲ ချက်ချင်း မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ် ပေးပါ။ ဖေဖေ လှူဒါန်းဆဲ ကျောင်းမမ္မာရုံနဲ့ ဇရပ်ကို ဆက်လက် တာဝန်ယူပြီး ဆုံးအောင် လုပ်ပေးပါ။ နောက် ဖေဖေကိုယ်စား မေမေနဲ့ ညီလေးကို တွေ့အောင်ရှာပြီး စောင့်ရှောက် ပေးပါသား။

သားကြီး လောဘကြီးခဲ့တဲ့ ဖေဖေကို အားကျ အတုမယူပါနဲ့ ။ အရာရာကို စွန့်လွှတ် လှူဒါန်းပြီး သေမင်းကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်သွားနိုင်အောင် တရား အားထုတ်သွားတဲ့ ဖေဖေကို အတုယူနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ သေခြင်းဟာ အရွယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး သား။ မောဟတွေ ချုပ်ငြိမ်းတတ်အောင် အသိတရားရပြီး လောဘ၊ ဒေါသ မောဟတွေ ချုပ်ငြိမ်းတတ်အောင် ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်ကို မကြာခဏ ဆိုသလို ခိုလှုံနိုင်အောင် ကြိုးစားပါလို့ ဖေဖေမှာ ခဲ့ပါရစေ။ ဒါပါပဲ။

ဖေဖေ

သူ နားမလည်။ ဖေဖေသည် စီးပွားရေး ဦးသျှောင်တစ်ဦး အဖြစ် ရဲရ

ငုံထက်မြက် ပွဲလယ်တင့်ခွဲခြင်းကို သူ လေးစား အားကျ ဂုဏ်ယူခဲ့သည်
။

ဖခင်ကလည်း သူ့အား

"ဒါမှ အဖေ့ခြေရာ နင်းတဲ့ ငါ့သားကြီးကွ"

ဟု ဥဒါန်းကျူးရင့်ခွဲပါလျက် လွန်ခဲ့သော (၃)နှစ်ခန့်မှ စတင် ပြောင်း
လဲ သွားခြင်းအပေါ် သူ နားမလည်နိုင်ခဲ့။

ယခုလည်း နားမလည်။

ဘာကြောင့် မထင်မရှားနှင့် သေခြင်းကို ရင်ဆိုင် သွားရတာလဲ။

သူသာ လူကောင်း ပကတိ အနေအထား အရသာဆိုလျှင် ... ဖခင်
ဘာတွေပဲ မှာ ခဲ့မှာ ခဲ့ အလောင်းကို သယ်ယူ လာပြီး ရန်ကုန်၌ပင် တခ
မ်းတနား သင်္ဂြိုဟ်လိုက်မည်။

ရက်လည် ဆွမ်းကိုလည်း တခမ်းတနားပင် ကျွေးမွေးလှူဒါန်း လိုက်
မည်။

ယခုတော့မူ သူ မလှုပ်နိုင်။

စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါသော သူ့အနေအထားကို သူ့ကိုယ်စား က
ယ်တင်ရှင် လူငယ်က လုပ်သွားပေးသည် တဲ့ ။

ကယ်တင်ရှင် ...။

သူ့အသက်ကို ကယ်တင်ပေးသော ကယ်တင်ရှင် လူငယ်လေးက ဘ
ယ်သူနည်း။

သူ သိချင်သည့် စိတ်ဇော အဟု နံက ပြင်းထန်လာသည် ။

သိအောင်ကို ကြိုးစားရမည်။
